

Arrest

nr. 350 210 van 13 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2026.

Gelet op artikel 51/4, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2026 met toepassing van artikel 39/73, oud, van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 27 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoeker, die verklaart de Kosovaarse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2026 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 werd Kosovo opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Kosovo, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn vader, R. B., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in

het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden opgeworpen als die door zijn ouders aangehaald, niet betwist.

In de zaak van verzoekers vader (en moeder), gekend onder het rolnummer RvV 360 247, werd als volgt beschikt:

“1. Verzoekers, de heer R. B en mevrouw S. B., die verklaren Rom te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 11 februari 2026 waarbij hun derde verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers de Kosovaarse en de Servische nationaliteit bezitten. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker: “Ja maar ik wil iets uitleggen voor 2006, ze hebben een fout gemaakt bij de nationaliteit, ze hebben ons ingeschreven zoals Servische maar we zijn allemaal uit Kosovo. Erna mijn ouders, broers en zussen zijn gekomen hier en hebben allemaal documenten gekregen want ze zijn van Kosovo hier gekomen en ik ben zelf van Kosovo. Ja het was oorlog en we zijn in Sobotisja (fonetisch) gegaan omdat daar wij hebben, mijn vrouw moest naar de dokters gaan om kinderen te krijgen, maar ik heb vandaag meegebracht alle documenten en bewijzen dat we zijn van Kosovo en we hebben ook gewoond in Kosovo.” (administratief dossier, deel 4 Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud 6 januari 2026, p. 4). Verzoekers brengen hun Kosovaarse identiteitskaarten bij (administratief dossier, deel 5 Documenten, stuk 1). In hun verzoekschrift geven verzoekers aan allebei de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. Om deze redenen wordt de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in onderhavige beschikking getoetst ten aanzien van Kosovo.

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 werd Kosovo opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekers uit Kosovo, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers echter geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.1. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing betreffende verzoeker vooreerst dat hij na grondige analyse van het geheel van de gegevens in verzoekers administratief dossier van oordeel is dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in zijn hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. De commissaris-generaal besluit, na de verklaringen van verzoeker te hebben besproken, dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zijn rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoekers gaan hier niet op in in hun verzoekschrift. Dit besluit blijft dan ook staande.

2.2. Verzoekers betogen in fine van hun verzoekschrift dat S. B. en Ed. B. werden uitgenodigd voor een interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) op 6 januari 2026 en opnieuw op 23 januari 2026, maar dat zij afwezig waren om medische redenen en hiervoor doktersattesten hebben ingediend. Verzoekers hekelen dat ondanks deze geldige reden voor hun afwezigheid, een beslissing werd genomen en dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten om te onderzoeken of verzoekers, gelet op de voorgelegde medische attesten, tijdelijk dan wel langdurig verhinderd waren om het persoonlijk onderhoud bij te wonen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat Ed. B. geen verzoeker is in onderhavige zaak. Wat mevrouw S. B. betreft, wordt in de bestreden beslissing betreffende haar verzoek om internationale bescherming vastgesteld:

“U verklaarde hij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) last te hebben van stress en een depressie (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (Type 1), d.d. 23/12/2024, vraag VI; Verklaring DVZ, d.d. 09/01/25 vraag 38; Verklaring volgend verzoek, d.d. 14/03/2025, vraag 13). U staaft dit niet aan de hand van medische documenten. Daarbovenop blijkt uit het verloop van uw verklaringen bij de DVZ dat u in staat was alle redenen omtrent uw verzoek om internationale bescherming te uiteen te zetten. Verder maakte u geen melding van bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ).

U liet na aanwezig te zijn voor het persoonlijk onderhoud dat gepland stond op 6 januari 2026. Uw echtgenoot bezorgde ons diezelfde dag een officieel ziektebriefje. Hierdoor werd u opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 23 januari 2026. Uw advocaat liet op 22 januari 2026 weten dat u ook voor dit onderhoud niet aanwezig zou zijn, en stuurde daarbij een kopie van een ziektebriefje gedateerd voor de volgende dag, 23 januari 2026. Hoe dan ook werd u tweemaal opgeroepen door het CGVS om uw asielmotieven toe te lichten, maar was u telkens afwezig. Artikel 57/5ter, § 3 stelt dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet belet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming op grond van de in het dossier aanwezige elementen.”

Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

(...)

§ 2. Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer :

1° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus;

2° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel raadpleegt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg om na te gaan of de toestand die de verzoeker niet in staat maakt om te worden gehoord tijdelijk of aanhoudend van aard is.

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van de in het eerste lid, 2°, genoemde reden, worden er redelijke inspanningen geleverd om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig het eerste lid, 2°, heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

§ 3. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.”

De mogelijkheid om in voorliggend geval een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming te nemen zonder de verzoeker persoonlijk te horen, vindt derhalve steun in artikel 57/5ter, § 3 Vreemdelingenwet.

Artikel 57/5ter, § 1 van de Vreemdelingenwet legt de commissaris-generaal weliswaar als principe op om een verzoeker om internationale bescherming (minstens) eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud dat hem in de gelegenheid stelt om persoonlijk gehoord te worden over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekster, mevrouw S. B., werd tweemaal opgeroepen door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal heeft bijgevolg in voorliggend geval voldaan aan zijn oproepingsplicht zoals vervat in artikel 57/5ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel verplicht de commissaris-generaal geenszins om een verzoeker te blijven oproepen voor een persoonlijk onderhoud, zelfs al wordt er telkens een geldige reden voor zijn afwezigheid op de geplande gehoren aangevoerd. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift, was de commissaris-generaal niet verplicht om te onderzoeken of verzoekster tijdelijk dan wel langdurig verhinderd was om het persoonlijk onderhoud bij te wonen. De specifieke uitzonderingssituaties zoals bepaald in artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, maken het mogelijk om af te wijken van de principiële verplichting voor de commissaris-generaal om een verzoeker minimaal eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Deze afwijking van de zogenaamde 'oproepingsplicht' geldt zodoende in bepaalde strikt limitatief afgelijnde gevallen, maar sluit niet uit dat de commissaris-generaal ook in andere situaties, waarin een verzoeker zoals in casu tweemaal werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud maar zijn afwezigheid telkens rechtvaardigde met een nieuwe geldige reden, een beslissing kan nemen over het verzoek zonder dat het persoonlijk onderhoud effectief heeft plaatsgevonden. Verder sluit de richtlijn 2013/32/EU een beslissing evenmin uit. Artikel 14.3 van voorgaande richtlijn stipuleert immers dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de beslissingsautoriteit niet belet een beslissing over een verzoek om internationale bescherming te nemen. Er is dus geen enkele reden voorhanden waarom zou kunnen worden besloten dat de commissaris-generaal onterecht een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming heeft genomen zonder verzoekster gehoord te hebben. De commissaris-generaal heeft correct en zorgvuldig gehandeld.

Verzoekers preciseren in hun verzoekschrift overigens op generlei wijze welke bijkomende elementen of informatie verzoekster nog had kunnen of willen aanbrengen die van invloed zouden zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, minstens slagen zij er niet in om met het betoog gevoerd in het verzoekschrift anders te doen denken, zoals hierna zal blijken.

Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 6 EVRM, wordt nog toegevoegd dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Als politiek recht valt het asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 EVRM. Het enkele feit dat artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie een "recht op asiel" voorziet, betekent niet dat het om een burgerlijk recht in de zin van artikel 6 EVRM zou gaan. Voormeld artikel is in deze volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet toepasselijk omdat noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak wordt gedaan zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

3. Blijkens de bestreden beslissingen zouden verzoekers en vier minderjarige kinderen (El., Ed., Erm. en Ers.) rond 15 oktober 2006 omwille van de persoonlijke problemen van verzoeker naar België zijn gereisd waar zij op 17 oktober 2006 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden. Op 2 augustus 2007 nam het Commissariaat-generaal voor verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Het door verzoekers ingediende beroep werd op 23 oktober 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in het de arresten met nummers 2929 en 2930. Het beroep ingediend bij de Raad van State werd eveneens verworpen op 11 december 2007. Verzoekers dienden op 26 februari 2008 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. De Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dit verzoek onontvankelijk op 22 april 2008. Verzoekers bleven in België en kregen nog vijf kinderen. Op 6 augustus 2019 verzochten verzoekers' oudste zonen, El. en Ed. een eerste maal om internationale bescherming in. Hierin haalden ze aan niet te willen terugkeren naar Kosovo omdat ze hier opgegroeid zijn en omdat ze bang waren voor de behandeling van Roma's door de Albanezen in Kosovo. Op 15 oktober 2019 nam het Commissariaat-generaal voor hen een weigeringsbeslissing. Het aangetekende beroep werd door de Raad verworpen in de arresten met nummers 237202 en 237203 op 18 juni 2020. Verzoekers en hun familie verlieten België en gingen naar Duitsland, waar hun vingerafdrukken geregistreerd werden op 14 mei 2020. Zij verlieten Duitsland en gingen naar Nederland, waar hun vingerafdrukken geregistreerd werden op 8 november 2020. Zij keerden vanuit Nederland terug naar Kosovo, waar zij een jaar verbleven. Daarna ging verzoekers en de minderjarige kinderen naar Frankrijk, terwijl hun twee oudste zonen El. en Ed. in Kosovo bleven. In Frankrijk werden verzoekers' vingerafdrukken geregistreerd op 25 oktober 2021. Hierna gingen verzoekers

opnieuw naar Duitsland, waar zij een verzoek om internationale bescherming indienden op 31 augustus 2023. Op 23 mei 2024 werden verzoekster en hun kinderen, behalve Er., door Duitsland gerepatrieerd naar Kosovo. Verzoeker en Er. keerden enkele weken later ook terug naar Kosovo.

Op 23 december 2024 dienden verzoekers een derde verzoek om internationale bescherming in België in. Hun zonen Ers. en Erm. verzochten gelijktijdig een eerste maal om internationale bescherming in. Op 11 februari 2026 nam de commissaris-generaal een beslissing waarbij het verzoek ingediend door Ers. werd onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond werd verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het beroep ingediend door Ers. tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder het rolnummer 360 245. Erm. werd blijkens de bestreden beslissing volgens de Dublin-procedure teruggestuurd naar Duitsland, van waar hij in maart of april 2025 gerepatrieerd werd naar Kosovo. Hij verliet Kosovo ondertussen opnieuw en diende een tweede verzoek om internationale bescherming in België in op 5 november 2025. Verzoekers' zonen El. en Ed. dienden een tweede verzoek om internationale bescherming in op 27 februari 2025. De commissaris-generaal nam betreffende deze verzoeken op 11 februari 2026 telkens een beslissing getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". El. en Ed. dienden beroep in tegen deze beslissingen, gekend bij de Raad onder de rolnummers 360 244 en 360 246. Verzoekers' schoondochters dienden op 27 februari 2025 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam betreffende elk van deze verzoeken op 11 februari 2026 een beslissing waarbij het verzoek onderzocht en behandeld werd met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond werd verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' schoondochters dienden beroep in tegen deze beslissingen, gekend onder de rolnummers 360 242 en 360 243.

Bij terugkeer naar Kosovo vreest verzoeker mishandeld of gedood te worden door leden van de Albanese partij van R. H.. Voor zijn minderjarige kinderen vreest hij discriminatie en de problemen die ze zouden kennen als verzoeker zou overlijden.

In de bestreden beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoeker wordt vooreerst vastgesteld dat inconsistente verklaringen werden afgelegd over de duur van zijn verblijf in Kosovo in 2024. Deze inconsistenties maken dat verzoeker geen geloofwaardig beeld schept van zijn persoonlijke levensomstandigheden in Kosovo hetgeen naar de mening van de commissaris-generaal reeds danig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen en problemen die hij daar ondervond. Ten tweede zet de commissaris-generaal uiteen om welke redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling voor de partij S. L. waardoor hij problemen zou hebben gekend met de Albanese partij D. P. In een derde punt wordt verduidelijkt dat zelfs indien verzoeker toch zou hebben gewerkt voor S. L., hij niet aannemelijk kon maken problemen te hebben gekend met de partij D. P. of eender welke partij. Vervolgens stelt de commissaris-generaal in een vierde punt vast dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij de S. L. en aan de persoonlijke problemen die hij kende met D. P., of eender welke andere partij, ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zijn zonen El. en Ed. kenden omwille van verzoekers politieke betrokkenheid; evenals dat daarenboven de verklaringen over de problemen van El. en Ed. niet konden overtuigen. In punt 5) zet de commissaris-generaal uiteen om welke redenen de verklaringen betreffende discriminatie niet overtuigen. Voorts komt de commissaris-generaal tot het besluit dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen bij terugkeer naar Gracanica, hetgeen centraal gelegen is, de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, en dat verzoeker bovendien al eerder in Gracanica woonde waar hij een appartement huurde, werkte en hulp van zijn familie kreeg. Al deze vaststellingen worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoekster wordt vastgesteld dat uit het geheel van haar verklaringen blijkt dat haar verzoek steunt op dezelfde motieven zoals aangehaald door haar man R. B., zijnde verzoeker in onderhavige zaak, waarna de motieven van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker worden hernomen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel geheel in gebreke blijven. Verzoekers komen immers niet verder dan het poneren

van een vrees voor vervolging, het volharden in en het goedpraten van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan bezwaarlijk als een dienstig verweer worden aanzien. Hiermee slagen zij er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

3.1. In zoverre verzoekers de in de bestreden beslissingen vastgestelde leemten, tegenstrijdigheden en inconsistenties in de opeenvolgende verklaringen, alsook in de verklaringen van de overige familieleden, proberen te vergoelijken door telkenmale te verwijzen naar de stressvolle en onzekere situatie, angst, verwarring inzake chronologie, tijdsaanduidingen en traumatische gebeurtenissen, kunnen zij niet overtuigen. Evenmin kunnen verzoekers redding vinden door zich te verschuilen achter onder meer verzoekers beperkte politieke kennis, de complexe politieke verhoudingen in Kosovo of de werking van criminele werkingen, noch door hun poging om de talrijke leemten, tegenstrijdigheden en inconsistenties thans goed te praten door één versie te bevestigen of een verschoningspoging of een poging tot verduidelijking te ondernemen. Het volstaat niet de verklaringen te hernemen en te trachten deze in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekers stellen hierbij dat sommige herinneringen sterker kunnen worden, andere zwakker, dat verlies en toename van herinneringen eigen zijn aan hoe het geheugen werkt en zij verwijzen naar algemeen onderzoek. Tevens betogen zij dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is zijn verhaal, dat deze inconsistentie niet per se een teken is van ongeloofwaardigheid en dat mensen van nature onvolledig verklaren. Met zulks algemeen betoog slagen zij er echter niet in afbreuk te doen aan de omstandige motivering van de bestreden beslissingen. Van verzoeker en zijn familieleden die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich informeren over de elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van hun vrees en dat zij bij machte zijn om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent feiten die de kern uitmaken van hun vluchtrelaas. Tevens is het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers van familieleden die beweren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de inconsistenties werden vastgesteld. Wat betreft het ervaren van veel stress, kan nog worden opgemerkt dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. De aangevoerde emoties kunnen geen aannemelijke verklaring vormen voor de terecht in de bestreden beslissingen opgetekende vaststellingen. Verzoekers' betoog in hun verzoekschrift werpt hier geen ander licht op.

Het attest, gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift, betreffende Ers. B., opgesteld door B. Y. klinisch psycholoog, handelend over de periode van 27 januari 2025 tot 13 juni 2025, doet evenmin anders denken. Het brengt de uitgebreide vaststellingen van de commissaris-generaal, hoofdzakelijk gesteund op de verklaringen van verzoeker, niet aan het wankelen. Verzoekers laten na om verdere en concrete duiding te verstrekken in het verzoekschrift. Zij beperken zich tot een algemene opsomming van de klachten waaraan Ers. zou lijden. In zoverre verzoekers hiermee de verklaringen van Ers. viseren, blijkt uit het administratief dossier (deel 6, notities persoonlijk onderhoud Ers. B., 6 januari 2026, hierna: NPO Ers.) dat steunmaatregelen werden verleend in het kader van de behandeling van Ers. zijn verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd hem gevraagd of er iets was wat de protection officer kon doen om het gesprek minder stressvol te maken (NPO Ers., p. 2 en 3), er werd benadrukt dat hij altijd mocht vragen om een pauze (NPO Ers., p. 4), dat hij zijn tijd mocht nemen om te antwoorden (NPO Ers., p. 10) en er werd hem water aangeboden (NPO Ers., p. 16). Ers. gaf aan in staat te zijn het persoonlijk onderhoud te doen (NPO Ers., p. 4). Bij afloop bevestigde hij tevens in staat te zijn geweest om alle redenen voor zijn vertrek uit Kosovo uiteen te zetten (NPO Ers., p. 19 en 20) en hij gaf aan alle vragen goed begrepen te hebben (NPO Ers., p. 20). Uit het betoog van verzoekers kan niet worden afgeleid dat zij bijkomende steunmaatregelen nodig achtten, laat staan welke maatregelen dienden te worden genomen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Ook de advocaat van Ers. bevestigt dat alles goed is verlopen (NPO, p. 20).

Voorts wordt, waar verzoekers de motieven opsplitsen en afzonderlijk hekelen, er nog op gewezen dat hoe dan ook de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en gebreken op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas en verzoekers slagen er niet in hier een ander licht op te werpen.

Deze vaststelling dringt zich dan ook op waar verzoekers benadrukken dat de werkzaamheden van verzoeker plaatsvonden in informele context en zij het vastgestelde gebrek aan schriftelijk bewijs hekelen. Verzoekers kunnen de overige talrijke vaststellingen waaruit de ongeloofwaardigheid van de tewerkstelling blijkt hiervan niet loskoppelen.

Verzoekers trachten zich tevens te redden door te verwijzen naar het doel en het karakter van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wat naar hun mening een kort registratiemoment betreft dat voornamelijk gericht is op de eigen asielmotieven van de geïnterviewde persoon en waarbij er minder ruimte is voor een uitgebreide chronologische toelichting. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoekers en hun familieleden redelijkerwijze worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun vluchtrelaas vermeldten. Verzoekers bieden met hun – veeleer theoretisch – betoog met onder meer een verwijzing naar de korte duurtijd geen afdoende verklaring of rechtvaardiging voor het bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van belangrijke informatie met betrekking tot de kern van hun relaas. Zo stipt de commissaris-generaal op meerdere punten terecht het gebrek aan verklaringen over verzoekers tewerkstelling aan, evenals dat, hoewel verzoeker verklaarde dat zijn vrouw tijdens het laatste incident verkracht werd, hun zoon Ers. hier niets over zei tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dat bovendien verzoekster zelf helemaal geen dergelijk incident aanhaalde tijdens haar gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo vermeldde zij noch het incident, noch de verkrachting (administratief dossier, deel 7 DVZ, 'Verklaring volgend verzoek', S. B., 14 maart 2025). Verzoekers gaan eraan voorbij dat op iemand die internationale bescherming vraagt, de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Tevens kan worden vastgesteld dat verzoeksters verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar werd voorgelezen in het Rom. Ook werd de vraag gesteld: "Hebt u nog iets toe te voegen?" waarop zij "Nee" antwoordde en werd het verslag door verzoekster ondertekend. Verzoekster had derhalve de mogelijkheid om bijkomende opmerkingen te maken. Zij heeft dit echter nagelaten en heeft haar verklaring ondertekend waarmee zij heeft bevestigd dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, deel 7 DVZ, 'Verklaring volgend verzoek', S. B., 14 maart 2025). Ook verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hem voorgelezen in het Rom en hij kreeg eveneens de vraag: "Hebt u nog iets toe te voegen?", waarop hij "Nee" antwoordde. Het verslag werd door verzoeker ondertekend. Verzoeker had derhalve eveneens de mogelijkheid om bijkomende opmerkingen te maken. Ook verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, deel 7 DVZ, 'Verklaring volgend verzoek', R. B., 14 maart 2025). Als verzoeker van mening was dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, was het zijn verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit nagelaten. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar verzoeker in zijn verzoekschrift thans wederom poneert dat er een mogelijke misinterpretatie was door de tolk. Zoals de commissaris-generaal hierover terecht vaststelt, verklaarde verzoeker in het begin van het persoonlijk onderhoud dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, dat hij de tolk goed verstond en dat hij geen opmerkingen had over de verklaringen die hij daar aflegde (administratief dossier, deel 4 Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud 6 januari 2026, p. 4). Het weze herhaald dat verzoekers verklaringen hem daarenboven in het Rom werden voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij deze ter goedkeuring ondertekend heeft.

3.2. Hoe dan ook kan internationale bescherming slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoekers' vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De commissaris-generaal motiveert hierover omstandig in de bestreden beslissingen met verwijzingen naar de "COI Focus: Kosovo Algemene Situatie" van 6 januari 2025, en rekening houdende met de concrete verklaringen van verzoeker en de situatie van de Roma minderheid.

Er wordt onder meer vastgesteld dat uit deze landeninformatie blijkt dat hoewel heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. deze gemeenschappen. De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via opeenvolgende strategieën en bijbehorende actieplannen tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Er zijn actieplannen en steunprogramma's lopende. Intussen is er ook een Nationaal Platform voor Bescherming tegen Discriminatie voor de RAE-gemeenschappen opgericht, dat RAE kunnen gebruiken om gevallen van discriminatie te melden. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die opkomen voor de rechten en integratie van RAE. Voorts blijkt dat de algemene veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo anno 2023 als overwegend stabiel en kalm omschreven wordt. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse Politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Er wordt tot slot nog op gewezen dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Kosovo redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers beperken zich op hun beurt tot het verwijzen naar "2023 Annual Report on the implementation of the Law on Protection from Discrimination in the Republic of Kosovo" en "rapporten" in het algemeen evenals naar "een UNICEF-rapport uit april 2024" en "Roma Community in Kosovo: Together we can make a difference" uit 2022 waarvan zij een consulteerbare weblink toevoegen. Zij verwijzen aldus naar minder recente informatie dan het geraadpleegde bronnenmateriaal door de commissaris-generaal. Voor het overige voeren zij een algemeen betoog.

Voormelde loutere verwijzing naar algemene informatie, noch verzoekers' algemeen betoog omtrent onder meer systematische tekorten in de effectieve behandeling van klachten van Roma-groepen en het gebrek aan effectieve bescherming volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de vele en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen waar geen afbreuk aan wordt gedaan, in gebreke. Verzoekers overtuigen hiermee dan ook niet dat de inlichtingen waarop de analyse in de bestreden beslissingen is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch kan het de gemaakte appreciatie weerleggen of in een ander daglicht stellen.

In het licht van verzoekers' betoog is het tevens belangrijk aan te stippen dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De (uitvoering van de) maatregelen die in Kosovo werden en worden genomen, zijn niet perfect, maar ook niet louter theoretisch. Noch hun algemeen betoog, noch de algemene informatie die verzoekers naar voren schuiven, overtuigen bijgevolg dat de appreciatie van de situatie in Kosovo zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

Er kan worden besloten dat de autoriteiten in Kosovo in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat hij zich tot de overheden in Kosovo wenden om bescherming te vragen. Verzoekers slagen hierin evenwel niet. Zij tonen immers niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de overheid in Kosovo voor bescherming.

In dit verband wordt er in de bestreden beslissingen terecht aangestipt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over of hij al dan niet hulp heeft ingeschakeld. Waar verzoeker aanhaalt niet geholpen te zijn geweest door de politie, deels omdat hij Roma is en deels omdat de politie banden heeft met de Albanese partij en hij verklaarde door deze ervaring in de toekomst, bij eventuele herhaling van zijn problemen, geen beroep te kunnen doen op de politie, wordt terecht vastgesteld dat verzoeker verklaarde zelf geen stappen te hebben gezet om de onwil van de politie om zijn zaak te behandelen aan te kaarten.

Vorst wordt met reden gemotiveerd:

“Daarbij dient te worden aangestipt dat u zelf aangaf dat u niet geholpen werd omdat u Roma bent (CGVS R., p. 43 en 44). Dit zou volgens uw verklaringen voor alle Roma zo zijn. Gevraagd hoe u dat weet, stelde u enkel dat ‘het duizend procent zeker zo is’, maar kan u hier geen concrete indicaties van geven. Waar u aanhaalde dat de politie u niet zou helpen omdat ze banden hebben met de Albanese partij (CGVS R., p. 44 en 45), dient te worden opgemerkt dat u ook hier geen concrete indicaties van kan geven, en slechts verklaarde dat de agenten behulpzaam overkwamen tot u vertelde met wie u problemen had, en dat ze dan ineens niet meer wouden helpen. U probeerde dit verder te staven door te stellen dat, indien u problemen zou hebben met andere Roma of andere mensen in het algemeen, de politie u wel zou willen helpen (CGVS R., p. 45), wat dan weer compleet haaks staat op het idee dat ze u niet zouden willen helpen omdat u Roma bent (zie supra).”

In het verzoekschrift wordt slechts summier geponeerd dat verzoeker een klacht neerlegde maar dat deze niet werd geregistreerd en dat de politie niet te vertrouwen is, hetgeen loutere beweringen betreffen die, gelet ook op de overige vaststellingen hierover, niet anders doen denken. Hoe dan ook wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker verdere stappen heeft gezet om het nalaten van de politie aan te kaarten. Het algemeen verweer van verzoekers in het verzoekschrift is evenmin dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

Na de omstandige analyse van het geraadpleegde bronnenmateriaal besluit de commissaris-generaal betreffende de aangevoerde discriminatie:

“Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten

het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U toont deze uitzonderlijke situatie dan ook niet aan. U haalt aan problemen te hebben ondervonden met het vinden van werk, maar verklaarde hierover zelf dat de bedrijven waar u werk ging vragen, aangaven momenteel geen jobs beschikbaar te hebben (CGVS R., p. 16). Hieruit blijkt niet dat u geen werk zou kunnen vinden omdat u Roma bent. Daarbovenop verklaarde u zelf werk gevonden te hebben bij de Servische partij, en dit na slechts een maand zoeken (zie supra). U probeerde ook een uitkering te bekomen, maar werd deze geweigerd omdat uw kinderen niet naar school gingen (CGVS R., p. 16). Ook dit wijst niet op discriminatie omdat u Roma bent. U verklaarde verder ook dat uw kinderen gediscrimineerd werden op school, ze werden uitgemaakt voor zigeuner, en dat ze daardoor na enkele dagen besloten niet meer naar school te gaan (CGVS R., p. 11, 43). U ging over dit probleem spreken met de directeur, die u verzekerde er verder iets aan te doen (CGVS R., p. 44). U verklaarde hierover dat er niets veranderde, maar hierover dient te worden opgemerkt dat uw kinderen in totaal slechts twee of drie dagen naar school gingen, waardoor eventuele veranderingen niet zichtbaar zijn geworden. Daarbovenop classificeert hun ervaring op school ook niet als zwaarwichtig genoeg.

Waar uw schoondochters S(...)ja en S(...)la bijkomend nog aanhalen dat hun burens hen pestten of beledigden (CGVS S(...)la, p. 7; CGVS S(...)ja, p. 6 en 7), blijkt hieruit evenmin dat de door hen aangehaalde voorbeelden dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in hun land van herkomst ondraaglijk was. Zij halen immers louter aan dat de burens beledigende woorden gebruikten (CGVS S(...)la, p. 7 en 8). Gepeild welke burens hen beledigden, kunnen zij dit niet concretiseren en stellen ze vaagweg dat het Serviërs of Albanezen waren (CGVS S(...)la, p. 7; CGVS S(...)ja, p. 6 en 7). Het is frappant dat zij dit niet kunnen concretiseren terwijl zij tot aan hun vertrek, steeds in het huis van hun grootmoeder woonachtig waren (CGVS S(...)la, p. 3 en 4). Wat er ook van zij, deze beledigingen hebben zij nooit aangeklaagd bij de politie, noch bij de ombudspersoon, noch gingen zij hiervoor ten rade bij organisaties die opkwamen voor de Romarechten (CGVS S(...)la, p. 9; CGVS S(...)ja, p. 7). De verklaringen van uw schoondochters brengen dan ook geenszins een wijziging aan bovenstaande analyse."

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar discriminatie en stigmatisering, doch reiken geen concrete dienstige argumenten aan die voormelde vaststellingen aan het wankelen brengen. Evenmin brengen zij thans concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in Kosovo persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij reiken geen enkel voldoende zwaarwegend of geloofwaardig persoonlijk feit aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dienen te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade. Een enkele verwijzing naar de algemene situatie van de Roma gemeenschap, is louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoekers een individueel en objectief risico vast te stellen. Zij brengen geen concrete elementen aan die er op wijzen dat zij in Kosovo omwille van hun etnie een persoonlijk risico lopen.

Uit het voorgaande blijkt dat nationale bescherming voorhanden is in Kosovo en dat verzoekers niet aantonen dat zij alle mogelijke en redelijk van hen te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst ten volle hebben benut, laat staan hebben uitgeput.

De commissaris-generaal besluit dan ook met reden: "Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen bij uw terugkeer naar Gracanica, hetgeen centraal gelegen is, de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bovendien woonde u al eerder in Gracanica waar u een appartement huurde, werkte en hulp van uw familie kreeg (CGVS, p. 8, 10-11, 15-16)."

Verzoekers overtuigen niet dat zij in geval van een terugkeer naar Kosovo, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen niet concreet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt en slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Kosovaarse autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

4. Verzoekers maken, gelet ook op voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat de psychologische problemen van hun zoon Ers. vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin wordt middels enig begin van bewijs aangetoond dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat het voorgaande gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende voorzieningen dienaangaande in het land van herkomst valt niet onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Kosovo hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Wat betreft de beoordeling van eventuele medische elementen dient de geëigende procedure te worden gevolgd.

5. Voorts voeren verzoekers geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de andere familieleden die in België werden erkend, de integratie en de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekers niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

6. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

7. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Kosovo, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen."

8. Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

9. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Kosovo, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3, oud, van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

V. MACHIELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. MACHIELS

M. RYCKASEYS